

Høringsuttalelse fra Klimarealistene om endring i klimaloven

Ole Henrik Ellestad*

Det blir primært varmere om natten, men også noe om vinteren og i kaldere områder. Temperaturøkningen svarer til en høydeforskjell på bare 150 m. Mindre kontraster bidrar ikke til ekstremeffekter, og Nordområdene får en gunstigere utvikling. Klimaloven er en selvpålagt merkverdighet, og både med det gamle utslippsmålet på 50 % kutt i utslipp, og det foreslåtte nye på 55 %.

Det er ikke og vil ikke bli noen klimakrise. Klimalovens utslippsmål legitimerer betydelig bruk av finansielle, industrielle og natur-ressurser, uten at klimatil-takene har målbar effekt på globalt klima. Vestens samlede tiltak mer enn opp-veies av en kraftig utslippsøkning i øvrige land der økonomisk vekst prioriteres.

Hovedkonklusjoner

Parisavtalens gunstigste 'klimalmål' vil tilfredsstilles uten spesielle CO₂-tiltak, og loven kan avvikles som klimalov, men muligens utformes for å legge forholdene bedre til rette for forbedringer av energi og miljø.

Subsidært bør loven åpne for samarbeid, kvotekjøp etc. med land som kan ha nytte av det. Uansett bør loven endres for å redusere de enorme kostnadene uten effekt i vanskelige tider med enorme ressursbehov på flere fronter. Samfunnets styrende organer vil derved bli spart for å måtte stille urealistiske krav som ikke har mulighet for å bli realisert. Andelen av verdens fornybare energi har bare økt fra ca. 3 % til 5 % på 30 år. En konvertering globalt vil kreve tiltak hinsides hva som er realiserbart – og er umulig.

Lovpålagte reguleringer av landbruk og skogbruk (reduksjon av metan, lystgass) vil ikke ha noen klimaeffekt og må unngås. Skogens CO₂-opptak bør inkluderes; det kompenseres for 50+ % av Norges utslipp, med 28 mill. CO₂-ekvivalenter, ifølge SSB.

Landet i Norge stiger fremdeles (med få unntak) i en pågående prosess etter siste istid, og sikring mot havstigning er ikke berettiget ut over ekstremvær-tiltak. Videre politikk bør prioritere tilpasning og takling av hendelser i tråd med EUs taxonomi for bærekraftige aktiviteter. Slike tiltak har vist seg å være langt mer effektive for samfunnet enn CO₂-bekjempelse fordi de virker når ekstreme vær-phenomener skjer.

Global temperatur

Temperaturen øker vesentlig mindre enn IPCCs anslag, og primært om natten, i kaldere tider og i Arktis. Antarktis er stabil eller litt kaldere. Resultatene fra samlet internasjonal vitenskap viser en bedre klode 'for fattig og rik' (prof. R.Tol 2015) med en rekordpreget matvareproduksjon (FAO) uten påvist økte ekstremeffekter (IPCC2012,2013,2021), ei heller i Norge. IPCC har aldri konkludert med hva som er optimal gjennomsnittstemperatur på kloden kun hva som kan endre den i varmere retning.

Det er spesielt å etablere en lov hvis intensjon er å redusere temperaturen når kloden de siste 2,5 millioner år har befunnet seg i en geologisk istid, Pleistocen, og i nedre kvartil av klodens temperaturvariasjoner de siste 550 millioner år, der gode vekstvilkår var gjennomgående med hele 7 °C høyere temperatur enn i dag. Det viser robustheten i klodens selvregulerende klimasystem.

Data IPCC legger til grunn, viser at økte temperaturer ikke forårsakes av CO₂ i denne perioden, ei heller i vekslingen mellom de mange istider og mellomistider. Også IPCC aksepterer at temperaturen stiger først, mens CO₂ kommer 600–800 år senere, mest sannsynlig avgitt ved havets oppvarming fra sola. Heller ikke i moderne tid observeres at CO₂ forårsaker påfølgende temperaturstigning, unntatt en tilfeldig samvariasjon fra 1976 til 1998. Også der kommer CO₂-økning etter temperaturstigning. En slik tilfeldig, kortvarig sammenheng er i snaueste laget som grunnlag for en lov basert på IPCCs CO₂-hypotese.

Klodens klimastatus

Nylig publiserte USAs NOAA en justert satellitt-temperaturserie med økning på 0,09 °C per tiår, litt lavere enn universitetsmiljøet UAH med 0,13 °C som Klimarealistene benytter. Dette er vesentlig lavere enn tall fra lavkvalitets bakkemålinger som domineres av varme stasjonsvalg (byer og nær havet). Havet varmes opp av sola som senere varmer atmosfæren. Med den store varmekapasiteten relativt til atmosfæren blir endringene små. Argobøyene viser en temperaturstigning på 0,07 °C de øverste 1 900 m. med maksimum på ca 0,2 °C de øverste 100 m, mest i tropene, mot nord endog enkelte avkjølinger (Ole Humlum, 'State of the climate 2022').

Havstigningen er globalt ubetydelig uten noen akselerasjon, men med kraftig

landhevning for Norden. Tidevannsmålere ved land angir 1–2 mm/år, der variasjonene kan ha betydning. Satellittmålinger brukt av IPCC viser (utifra samme rådata) etter subjektiv kalibrering 3,4 mm/år, litt mer enn usikkerheten i målingene (3 mm) ved speilblankt hav. De små, men regulære naturlige avvik følger de samme mønstre siden ca. år 1800 uavhengig av CO₂-utslipp etter 1950.

De varme 1930-årene

Dagens situasjon må ses i lys av klimaendringene i 1930-årene. De samme relative endringer ble observert da som nå, f.eks. med 6–7 °C varmere om vinteren, varmere hav, betydelig minking av havis, isbreer flere km tilbake og stimulering av planter og fauna. Dette ble delvis reversert opp mot 1980 som var nytt havis-maksimum, før ny varmeperiode inntrådte (ca. 60–70 års syklus). Denne syklusen reverseres nå mot kaldere fase ut ifra utviklingen de siste ti år – en markant demonstrasjon av betydningen av Golfstrømmens variasjoner (målt utenfor Skottland og Kola siden år 1900). Dette er grundig rapportert fra Havforskningsinstituttet til Fiskeridepartementet (av senere professor i fiskeriforskning Victor Øiestad 1990).

Varmeperioden rundt 1940 ble omtalt som markant klimaforbedring. Da den kaldere fase utviklet seg (CO₂-utslipp økte markant etter 1950) var det bekymring for avlingssvikt og en kommende ny istid (Jfr. CIA, USAs administrasjon og presse i 1970-årene) inntil dette snudde brått i 1976.

Oppvarmingen av kloden etter siste istid faller sammen med solas 'Grand Solar Maximum' (1923–2003), det største på 8 000 år (I. Usoskin). Andre planeter og måner i solsystemet er også varmet opp uten at IPCC har konkludert med at økt solaktivitet også kan påvirke vår klode. Men nå er solas aktivitet redusert, og solforskere forventer utvikling mot et solminimum frem mot 2050. Sammenligninger med Maunderminimum (kaldeste del av Den lille istid) eller Dalton minimum (kald Napoleonstid) nevnes. Dette vil forsterkes av en kald fase for Golfstrømmen og kan få betydelige konsekvenser for klodens klima og matproduksjon siden det gjennom hele mellomistiden, Holocen, har vært en sammenheng mellom solaktivitet og kalde og varme perioder.

Beregningsmodeller

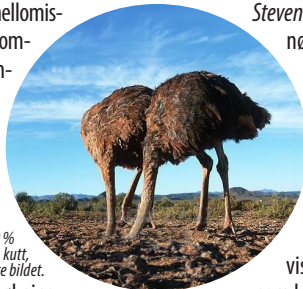
IPCC legger beregninger fra kompliserte modeller til grunn for sine konklusjoner og utvikler ulike scenario for politikutforming. Det er velkjent at modellene angir langt større CO₂-effekter enn observasjonene viser, og at de er direkte uegnet for prognoser (Scott-Armstrong). Tidligere mye brukte scenario (RCP8.5) er forkastet i AR6 (Working group 1), men legges likevel til grunn av andre grupper.

Også i ledende modelleringsmiljøer påpekes at modellene er for dårlige og må forbedres (Bjorn Stevens, Max Planck-institutt, Hamburg, Lennart Bengtsson).

Steven Koonin, hevder at troen på beregning av fremtidsklima med særlig nøyaktighet er ren fantasi (Unsettled 2021). Alle er enige om at modellene ikke kan beregne skyer godt nok (dekker 66 +/-3 % av klodens overflate). Usikkerheten blir da større enn beregnet økning i drivhuseffekten som bare er 1–2 % av klodens energitransport. Det er et tankekors at en økning i klodens middeltemperatur på 3 °C krever 4 ganger mer energi fra økt drivhuseffekt enn det IPCC beregner som økt drivhuseffekt (H. Hayden).

Vitalt er at de beste lokale beregninger av drivhuseffekten viser at intet sted på kloden har overflate og atmosfæriske forhold som kan gi en drivhuseffekt stor nok til å påvirke kloden nevneverdig. Da vil heller ikke middelverdiene kunne gjøre det. Observasjoner fra satellitter fra 1969 (NIMBUS-serien) har vist at i Antarktis og for andre områder med inversjon vil økt CO₂ gi avkjøling. Dette gjelder hyppig og i Arktis og andre kalde steder, samt for stratosfæren.

President Bidens klimarådgiver Gavin Smith (GISS) har publisert resultater som viser at kun vanddamp og delvis CO₂ bidrar til drivhuseffekten. Metan, lystgass og ozon har ingen målbar klimaeffekt, men foreslåtte tiltak utgjør en stor belastning for bønder og distrikt-Norge.

Forskjellen på lovfestet 50 % utslippskutt i Norge og 55 % kutt, illustreres godt med dette bildet.